

„Ker ne vé, kje da sem, odkar puško nosim.“

„Zakaj pa ji nisi pisal?“

„Ker ne znam!“

„Bedák, saj bi se bil vendar kdo dobil, ki bi ti bil pisal!“

„Je uže prav, gospod, ali kdor hoče pisma narekavati, mora misliti — —“

„O Janez, pomisli, pomisli, sicer si zgubljen!“

„Zatorej, gospod kapitan, dajti mi nekaj dobrih svetov, da se bom po njih ravnal, kakor tedaj, ko sem bil na tihotapca naletel.“

„Dober svèt je zlata vreden!“

„To vem, gospod stotnik, kajti vaš poslednji mi je prinesel 3000 gold.“

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* V nevarnosti živ pokopan biti bil je posestnik Pangburn v Orange Townshipu v severni Ameriki, o katerem časnik „Louisville Anzeiger“ poroča: Pangburn bolehal je za pljučnico in začetkom preteklega tedna začelo se je njegovo zdravje na slabeje obračati in moči njegove začele so počasi pa neprenehoma pojemati. Družina njegova zgubila je upanje, da bi še ozdravil, in ko je bolnik v sredo večer zadnjič izdihnil, smrt njegova ni iznenadila. Mrtvega so slekli, ga oblekli v drugo obleko in ga položili na mrtvaški oder. Nekaj sosedov prišlo je, da si še zadnjič ogledajo miren, bled obraz svojega prijatelja, in razgovarjali so se uže, kedaj naj bi bil pogreb, ko naenkrat mrtvi zopet živ postane. Opazovali so se sledovi povračajočega se življenja, obraz postal je zopet rudeč, život, ki je bil mrzel in otrpnjen, postal je zopet gorak in prsi vzdigovale so se po maloma med malim pa rednim sopenjem. Družina umrlega bila je v veliki, čeravno veseli razburjenosti. Moči Pangburnove povračale so se s tekom vsake ure in kmalu bil je v stanu oglasiti in prositi za malo vode, katero so mu takoj dali. Nadjali so se, da bo bolnik okreval, pa moči njegove začele so na mesto tega, malo ur po tem, ko je iz navidezne smrti zopet prišel k zavesti, zopet pojemati, sopenje postalo je slabeje in je naenkrat popolnoma ponehalo. Kri se ni več pretekala po žilah — srce ni več bilo in z novega postal je život Pangburnov trd in mrzel. S strahom opazovalo se je vse to, pa to pot ni bilo več dvoma, da je v resnici mrtev. Pa tudi sedaj bile so priprave za pogreb — odveč. V drugič povrnil se je Pangburn k življenju. Od tega časa zboljšal se je izdatno njegov stan in pričakuje se, da popolnem ozdravi sedaj še se ve da zeló oslavljen bolnik. — Vsa okolica govori o tej zanimivi dogodbi, in zdravniki bodo imeli priliko, preiskavati ta slučaj navidezne smrti, *če ni Amerikanska laž.*

Naši dopisi.

Prem 3. sept. — Britko in milo stori se človeku pri srcu, ko po časopisih čita o razdejanju, kakoršno je vihar z nezaslišanimi nahvi vred preteklo soboto (dne 29. avgusta t. l.) po nekaterih krajih mile in uboge domovine na razne načine prizadetim prebivalcem napravil. Kdor je sam ta tužna poročila čital ali čitati čul, vsak je izdihnil: „Ubogí ljudje, Bog se jih usmili!“ Res, človek, ki bi s takimi reveži sožaljenja in sočutja ne imel, ne bil bi človek več, nego trda, neusmiljena gruda. Britke posledice tega dneva, katere so prizadetim ubogim sodeželanom na milijone grenkih solzá iztirale, ostale jim bodo, kakor tudi še poznim naslednikom, vedno v

tužnem spominu. Usmiljeni Bog naj jim skoraj nakloní izdatne pomoči! Država, katera mora biti vsem svojim podanikom enako skrbna in ljubeznjiva mati, naj bi za te ponesrečene reveže prav globoko v svoj denarni zaklad posegla, da se jim neznosni položaj, v katerem se nahajajo, izdatno omili in olajša! „Hitro pomagano je dvakrat pomagano.“

Imenovani dan kmalu po 8. uri zjutraj pričeli bili so se temno-sivi oblaki od goriške strani tudi proti tukajšnjim krajem z vsó silo gnati in drviti; tema bila je h krati taka nastala, kot o poznem večernem mraku. Vse je z grozo in strahom pričakovalo, kaj da bo, ter Boga prosilo, da bi pretečo šibo milostno od nas odvrnil. Bliski pričeli bili so vedno hitreje drug za drugim švigati in sledil je hudi grom še hujšemu. Temno-sivi oblaki so kar kipeli, da jih je bilo groza gledati. Na to vlila se je huda ploha, pa Bog je poslal nasprotni veter, kateri je hujšo nesrečo od teh krajev v pogubonosnih oblakih hitro odgnal. Za ta pot bil je tukajšnji ubogi trpin hujše nesreče obvarovan; tudi v prihodnje naj ljubi Bog nas milostno obvaruje pred šibo treska in hudega vremena!

Češpljevi sadeži pričeli so prav lepo dozorevati; ako Bog dá, da se tudi srečno spravijo, bode si ubogo ljudstvo ž njimi v gmotnem obziru precej dobro opomoglo. Le to je čudno, da letos v naše kraje češpljevih kupcev iz Goriške ni. Kedar ni češpelj, takrat teh ljudi tod kar mrgolí, a letos, ko je precej dobra, deloma tudi prav dobra češpijeva letina, pa od nikodar nobeden ne pride. Ljudstvo vgiblje, kaj bi moglo temu vzrok biti, a na pravi sled pa vendar-le priti ne more.

S tem opozorujemo Goričane, katerim so naše češplje prav pri rokah, da naj se v naše kraje potrudijo, kjer bodo s prav dobro in lepo svežo robo pošteno postreženi.

Ako pa svežih češpelj ne bomo mogli prodati, distiloval bode se ž njih pošten domač slivovec. Kdor je opravičen, žgane pijače na drobno razprodajati in mu je na tem ležeče, da svoje konsumente z zdravim naravnim produktom postreže, naj še o svojem času v te kraje za slivovec obrne in dobro se mu bode postreglo.

„Špirit“, kateri je v pravem pomenu besede za Kranjsko morilna kuga postal, kateri je za prebivalce te dežele fizično-moralična smrt in gmotni pogin naj bi se v naši deželi skoraj tako obdačil, da bi iz njega nihče več kapljice „šnopsa“ napraviti ne mogel, ker bi ga zastran draginje nikdo več kupovati ne hotel.

Poštena domača roba naj bi se pa vsakega davka vsaj producentom popolno oprostila. Tako bilo bi pomagano po eni strani producentom, ker bi svojo nepokaženo naravno robo lože in dražje prodajali, a po drugi strani pa tudi konsumentom, kateri bi nekoliko dražje, a poštene produkte vživali. O tem zna se pozneje še kaka poštena povedati. Premec.

Od sv. Vida nad Cirknico 30. avg. (Zakasnjeno.) — Za dobrim in veselim sporočilom sledi rado slabo in žalostno, kakor za lepim slabo vreme. Pretečeno soboto dopoldne ob 8. uri je od gostih in črnih oblakov naenkrat tako temno postalo, da se še brati ni videlo. Začelo je strašno grometi in deževati, kakor da bi le iz škafa lilo. Okoli 9. ure je trešilo v hlev tukaj, in med deseterico blaga največega vola in njegovega gospodarja Janeza Bovha ubilo, ki je ravno s paše prignano živino privezaval. Pastir, ki je tudi v hlevu bil, je ves omamljen padel in vendar prec vstal in ven šel. Za tem možem in tudi kot podžupanom vsa fara zeló žaluje, ker je bil res najveljavniši in zastopniši v kmetijstvu, ter vedel in znal tudi drugim dobre svete dajati. Rad je posebno „Novice“ in kake kmetijske knjige bral, pa si je tudi svoje od prej zeló zapuščeno zemljišče od 8 let sem iz-